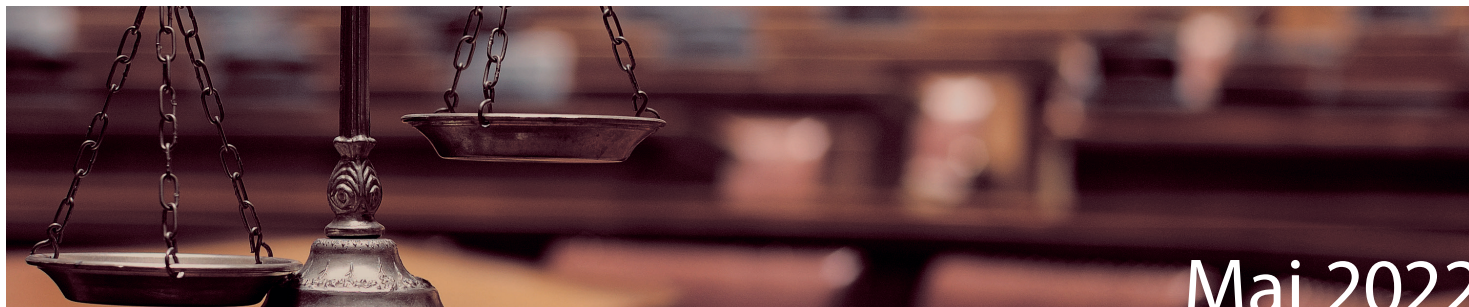

Holst, nyhedsbrev

Mai 2022

Nyt fra Civilprocessen

Retlig interesse og proceshabilitet

U 2022.1935 V - retten til at møde som mandatar

En fond - der ejede »Arena Nord« - kunne optræde som mandatar for enken efter en fodboldspiller, hvis medaljer havde været udstillet i Arena Nord (og herfra var stjålet). Sagen var anlagt mod fondens forsikringsmæglerelskab.

Det fremgår af landsrettens afgørelse, at mandatarforholdet blev accepteret, *fordi* den fondsejede arena havde båret risikoen for medaljerne, og fonden *derfor* havde retlig interesse i sagen.

Hermed var kravet sat relativt højt, sml. U 2020.3530 Ø, der mere eller mindre satte lighedstegn mellem retten til at agere mandatar og betingelserne for *biintervention* (ikke hovedintervention), men præmisserne skal måske blot ses som udtryk for, at fonden her havde en ret oplagt og ganske kvalificeret retlig interesse i sagen.

Saglig kompetence

FM 2022.16 - om isoleret bevisoptagelse i uskiftet bo

Afgørelsen er i mine øjne ret oplagt (men måske mere interessant, hvis man ved mere om fællesboskifte, end jeg gør).

Baggrunden for sagen var en anmodning om isoleret bevisoptagelse vedrørende en ejendomsoverdragelse foretaget af en længstlevende ægtefælle, som sad i uskiftet bo (isoleret bevisoptagelse om ejendommens værdi til brug for en vurdering af overdragelsens rimelighed).

Retten konkluderede for det første, at dødsboskiftelovens § 89, stk. 1 (om skifterettens kompetence i skiftesager) *ikke* var

til hinder for isoleret bevisoptagelse efter retsplejelovens regler herom.

Både by- og landsretten fastslog herudover, at det ikke var til hinder for isoleret bevisoptagelse, at rekvirenten ikke rådede over den pågældende genstand. Hvorfor det overhovedet var et spørgsmål i sagen, er mig lidt en gåde, men resultatet er da til at forstå.

U 2022.xxxx Ø - Østre Landsrets kendelse af 5. april 2022 - hjemvisning af principiel sag ved frafald af principielle synspunkter

Sag BS-6333/2021 - den optagne kendelse indeholder aktuelt kun domshoved

Afgørelsen bekræfter, at en sag, der oprindeligt er henvist til landsretten til behandling i første instans kan hjemvises, hvis sagen senere mister sit principielle aspekt (det beror i sådanne tilfælde på en konkret vurdering, hvor det navnlig spiller ind, hvor langt fremskredt sagens forberedelse er).

U 2022.xxxx Ø - Østre Landsrets kendelse af 1. april 2022 - rammerne for gruppesøgsmål

Sag BS-4846/2021 - den optagne kendelse indeholder aktuelt kun domshoved

Landsretten fandt ikke, at en sag anlagt af Foreningen Aktionær i Danske Bank burde tillades anlagt som gruppesøgsmål.

Sagen vedrørte Danske Banks mulige erstatningsansvar mod en større gruppe aktionærer, og tvisten falder således emnemæssigt inden for et af de forudsatte hovedanvendelsesområder for reglerne om gruppesøgsmål.

Når sagen blev afvist, skyldes det en flerhed af forhold.

For det første var foreningens påstand formuleret på en måde, som gjorde det (i hvert fald) tvivlsomt, om kravene var ensartede.

I stedet for at påstå banken forpligtet til at anerkende et ansvarsgrundlag, havde foreningen påstået Danske Bank forpligtet til at anerkende et ansvar. Heri ligger rent sprogligt både kausalitet og adækvans, og denne vurdering kan formentlig tage sig forskelligt ud for de mange sagsøgere, jf. i samme retning U 2016.104 Ø (der dog også omfattede kravenes forskellige opførelse) og U 2017.2327 V.

(Dette problem søgte foreningen at »afhjælpe« i landsretten ved at nedlægge subsidiære påstande. Allerede fordi disse ikke havde været pådømt i byretten, nægtede landsretten at tage stilling hertil. På det punkt fremstår dommen **meget** hård over for foreningen, der vel burde indrømmes en adgang til under kæremålet vedrørende tilladelsen til overhovedet at føre sagen som et gruppesøgsmål, at begrænse sagens genstand, så den bedre opfyldte betingelserne i retsplejeloven...).

For det andet - men nok mindre tungtvejende - fremhæver landsretten, at der ved siden af gruppesøgsmålet verserer en række sager om samme spørgsmål (som gruppemedlemmernes individuelle krav ville kunne kumuleres eller sambehandles med).

Afgørelsen fremstår alt i alt hård; og man sidder igen tilbage med fornemmelsen af, at gruppesøgsmålsinstituttet i virkeligheden har et overordentligt begrænset anvendelsesområde. (Se i øvrigt om emnet »Gruppesøgsmål« i Retsplejeloven 100 år).

Sagsførelse

FM 2022.24 - retten til at indtræde i (foged-)sag

En afgørelse om retten til at indtræde i en fogedsag efter retsplejelovens § 499, men om et mere alment spørgsmål.

Landsretten kritiserede, at fogedretten ikke havde givet tredjemand mulighed for at indtræde i en udlægssag (uanset, at fogedretten konkret nægtede udlæg i tredjemands ejendom), jf. retsplejelovens § 499.

Afgørelsen handler specifikt om en konkret bestemmelse i retsplejelovens kapitel om fogedsager, men jeg lægger den alligevel i bunken med eksempler på betydningen af kontradiktion i retsplejen til illustration af, at denne ret ikke overflødiggøres alene fordi den berørte part ender med at blive "skånet" (man kan næppe heller undlade at høre tredjemand om en editionsbegæring bare fordi man - efter en konkret vurdering - ender med ikke at meddele edition).

Udeblivelse

U 2022.2024 Ø - dokumentation for lovligt forfald

Appellanten udeblev fra hovedforhandlingen, og sagen blev derfor afvist.

Sagen er interessant af to grunde.

For det første, fordi appellanten havde forsøgt at sende en repræsentant, der »var en god ven«. Da vennen imidlertid ikke var advokat eller omfattet af personkredsen i retsplejelovens § 260, kunne han ikke møde.

For det andet, fordi appellanten havde medsendt en lægeattest dateret dagen inden hovedforhandlingen, hvoraf fremgik, at han havde »symptomer som feber, hoste, almen utilpashed og smitterisiko«. Denne erklæring blev ikke godkendt (»på baggrund af sagens hidtidige forløb, indholdet og karakteren af lægeerklæringen«).

Det lugter lidt af, at appellanten enten tidligere havde været udeblevet eller dog havde vanskeliggjort processen, sml. U 2021.2637 Ø (der er da også oplysninger om, at vedkommende oprindeligt havde advokat, men at denne var sat på porten).

Afgørende har dog formentlig været lægeerklæringens indhold og baggrund.

Det fremgår af præmisserne, at lægeerklæringen alene var udfærdiget på baggrund af appellants telefoniske oplysninger til egen læge. Det er almindeligvis ikke nok, jf. tilsvarende U 2016.132 Ø, U 2015.2944 Ø, U 2020.48 Ø og U 2020.1349 V.

Det fremgår videre, at erklæringen alene angav en række symptomer, men ikke beskrev disses betydning for appellants fremmøde. Det kræves i almindelighed, jf. U 2020.1503 V (FM 2020.82).

Hver af forholdene kunne have begrundet afvisning af sagen, og henvisningen til sagens forløb var derfor formentlig redundant.

(Se om emnet U 2001 B s. 322 ff. og U 2020 B 1 ff. Navnlig i 2020 var der mange afgørelser om dokumentation for lovligt forfald, og min civilprocesretlige julealmanak for 2020 bugner derfor også med henvisninger).

U 2022.xxxx Ø - Østre Landsrets kendelse af 20. april 2022

Sag S-723-22 og S-739-22 - de optagne kendelser indeholder aktuelt kun domshoved

Vi napper lige endnu en sag om lægeerklæring (godt nok i en straffesag). Afgørelsen bekræfter, hvad vi i forvejen ved - at en lægeerklæring skal angive den pågældende sygdom og redegøre for, hvorfor denne hindrer fremmøde.

(Af straffeprocessretlig interesse behandler afgørelsen også de ved L 2021 1169 indførte skærpede tidsmæssige krav til dokumentation for lovligt forfald i straffesager).

Genoptagelse

U 2022.xxxx Ø - Østre Landsrets kendelse af 4. marts 2022 - om retsplejelovens § 367

Sag BS-42150/2021

En sjælden afgørelse, der tager en anmodning om genoptagelse efter udløbet af 4-ugers fristen til følge.

Som praksis viser, kan genoptagelse tillades i et nogenlunde liberalt omfang, i hvert fald i sager af en vis betydning for parterne, når sagsøgtes sene anmodning er undskyldelig/når sagsøgte anmoder om genoptagelse kort efter udløbet af fristen (og umiddelbart efter han blev bekendt med grundlaget herfor).

Månedens kendelse er her lidt speciel, idet baggrunden for at imødekomme anmodningen i den konkrete sag var, at sagsøgtes advokat havde fået kritik for sin sagsførelse i Advokatnævnet (det skaber en formodning for velfærdstab for klienten), og at dommen lød på over en million kroner (det giver velfærdstabets tyngde).

Oprejsningsbevillinger

FM 2022.14 - ikke oprejsningsbevilling

Afgørelsen ligner en »søsterkendelse« til U 2020.1348 V.

I afgørelsen fra 2020 havde en udlejer for byretten forklaret, at han ville flytte ind i sit lejemål, vandt sagen, og derefter aldrig flyttede ind. Da lejereren mere end 4 uger senere blev bekendt med sagens rette sammenhæng, gav landsretten oprejsningsbevilling, jf. retsplejelovens § 372, stk. 3.

Som skrevet tidligere var denne afgørelse et sjældent eksempel på det, der i »Appeltilladelser« (s. 316) omtales som en *undskyldelig fristoverskridelse på grund af nye oplysninger*. (Emnet er også behandlet i »Højesteret og retsplejen« fra s. 76 og i U 1992 B s. 457 ff.).

Månedens afgørelse ligner på mange måder. Også her var der tale om en ansøgning om tilladelse til at anke en dom om opsigelse af et lejemål begrundet i udlejers påtænkte benyttelse, og også her viste det sig senere, at udlejer ikke tog lejemålet i brug.

I årets afgørelse gav det imidlertid ikke en oprejsningsbevilling, idet »oplysningen om, at lejligheden nu er udlejet på ny, ikke i sig selv udgør omstændigheder, som kan medføre, at der undtagelsesvis meddeles tilladelse til anke...«.

Begge afgørelser er meget konkrete og gengivelserne for korte til med sikkerhed at pege på forskellen. Den mest sandsynlige forklaring er nok, at der i den seneste afgørelse var en plausibel forklaring fra udlejer (der angav at have haft til hensigt at overtage lejligheden, hvis ikke hun i mellemtiden var kommet til skade), mens man i 2020 ret tydeligt havde at gøre med en udlejer, som løj i retten for at komme igennem med opsigelsen.

Først og fremmest er afgørelsen dog et eksempel på, at anketilladelse efter udløbet af ankefristen har den absolutte undtagelses karakter, og den blotte fremkomst af nye - relevante - oplysninger er ikke nok.

Dokumentoffentlighed

TFA 2022.133 - aktindsigt efter retsplejeloven

Et konkursbo fik aktindsigt i materiale i en bodelings- og ægtefælleskiftesag, jf. retsplejelovens § 41 d og 41 h (individuek konkret interesse i dokumenterne), idet materialet vurderedes at være af betydning for konkursboets undersøgelse af bl.a. en række potentielt omstødelige dispositioner.

Aktindsigt vurderedes efter retsplejelovens konkret, men det er særligt i den her omtalte sag værd at notere, at landsretten direkte fremhæver konkurslovens § 100 om kreditors pligt til at give kurator oplysninger. Denne bestemmelse giver ikke hjemmel til at meddele aktindsigt i dokumenter ved retten, men omtalen af reglen peger formentlig på, at man med netop denne bestemmelse i hånden kunne lægge til grund, at kurator har en (lovsikret) interesse i netop denne type oplysninger - og samme interesse kunne naturligvis tillægges betydning ved vurderingen efter retsplejeloven.

Hvis den læsning er korrekt, er det et argumentationsmønster, som konkursboer mere almindeligt vil kunne bruge - og måske i det hele taget en god tanke at have med i sager om aktindsigt, når den indsigtsøgende i den øvrige lovgivning kan finde indikation for, at vedkommende i almindelighed har interesse i de omhandlede oplysninger.

Sagsomkostninger og fri proces

FM 2022.12 - en opfølger til U 2021.499 H

Ved U 2021.499 H (kendelse af 9. november 2020, der ændrede U 2020.232 Ø, omtalt i min civilprocesretlige julealmanak for 2020) fastslog Højesteret, at en part, der var meddelt fri proces, også var dækket under et kæremål iværksat af mod-

parten (vedrørende en kendelse om udformningen af et skønstema).

Det var en principiel og praktisk betydningsfuld afgørelse om rækkevidden af fri proces i kæremål - afgørelsen fastslår grundlæggende, at retsplejelovens § 331, stk. 5, om fri proces i ankesager, når det er modparten der anker, gælder tilsvarende i kæremål.

Østre Landsret har nu fastslået, at det følger *modsætningsvist* af Højesterets kendelse, at kæremål iværksat af parten med fri proces ikke er omfattet af tilsagnet om fri proces.

Dette var også før U 2021.499 H retsstillingen, jf. U 2012.3475 Ø (med U 2020.232 Ø havde landsretterne adopteret den praksis, at fri proces *aldrig* omfatter kæremål - med Højesterets kendelse i samme sag blev denne praksis ændret for kæremål iværksat af modparten).

Med tanke på, at Højesterets kendelse fra forrige år netop henviser til retsplejelovens § 331 om ankesager, hvor loven gør forskel på ankesager af den pågældende part og af modparten, må man formode, at denne kendelse vil blive stadfæstet, hvis den når Højesterets bord.

U 2022.xxxx H - Højesterets kendelse af 7. april 2022 - sagsomkostninger og Covid-aflysninger

Sag BS-13934/2021 - ankesag til U 2021.1505 Ø (det fremgår ikke af domsnoten)

I denne lidt særprægede sag var hovedforhandlingen blevet udsat på grund af Covid-19-situationen. Den ene advokat påstod sig herefter tillagt godtgørelse efter retsplejelovens § 320 om statskassens pligt til at erstatte udgifter, som en part uden egen skyld er påført som følge af, at sagen helt eller delvis har måttet gå om eller ikke har kunnet behandles.

Bestemmelsen er blandt de mere sjældent anvendte (og omtalte) i retsplejeloven, og udfaldet i denne sag blev da også, at begæringen ikke blev imødekommet.

Sagen ligner heller ikke de tilfælde, hvor reglen typisk har været bragt i anvendelse, nemlig når retten har begået fejl som medfører, at sagen eller enkelte retsskridt må gå om (U 2006.739 Ø, U 2008.2063 Ø, U 2014.555 H). Her var omberømmelsen ingens skyld, og da forholdet ikke kunne henføres til rettens forhold, var der efter landsrettens vurdering - som blev tiltrådt i henhold til grundene i Højesteret - ikke hjemmel til at godtgøre udgifter.

I forarbejderne til den nugældende § 320 (Lovforslag 132 2005) beskrives reglen *dels* som en kodifikation af hidtidig praksis i sager, hvor en sag må gå om på grund af dommerens

død eller inhabilitet (det var dét, U 2014.555 H handlede om), *dels* som en udvidelse af denne praksis til at omfatte tilfælde, der er nært beslægtede med de nævnte sager, der i lovforlaget eksemplificeres med følgende:

»Som det vigtigste eksempel kan nævnes tilfælde, hvor parterne påføres merudgifter som følge af, at domsforhandlingen aflyses og udsættes med meget kort varsel på grund af en dommers pludselige sygdom eller andre forhold, der kan henføres til retten. Bestemmelsen kan derimod ikke anvendes, hvis aflysningen skyldes en parts eller en rettergangsfuldmægtigs pludselige sygdom eller andre forhold, der ikke kan henføres til retten.«

Sagen var i landsretten afgjort med dissens, men i Højesteret var der enighed om vurderingen. Det må med sagen anses for endeligt afgjort, at Covid-aflysningerne - hvor der ikke gør sig helt ekstraordinære forhold gældende - ikke omfattes af § 320.

Det kan i den sammenhæng bemærkes, at Højesteret samme dag (Sag 55/2021), løste det straffeprocessretlige spørgsmål om salær til forsvarsadvokater for aflysninger på præcis samme måde.

FM 2022.17 - sagens værdi til brug for sagsomkostninger

En sag om manglende iagttagelse af god advokatskik blev hævet kort inden hovedforhandlingen (hvilket efter praksis indebærer udmåling med typisk 2/3 af det takstmæssige salær knyttet til sagens værdi, idet der dog bl.a. kan tages hensyn til, om den pågældende hovedforhandling alene angår et delspørgsmål).

Spørgsmålet i sagen var navnlig, hvilken værdi, der ved omkostningsudmålingen skulle tages hensyn til - et spørgsmål, der blev sat på spidsen af sagsøger, der under kæremålet vedrørende byrettens omkostningsudmåling gjorde gældende, at *fordi* sagen var anlagt som anerkendelsessøgsmål, havde den principielt ingen værdi.

I sin rene form, er et sådant synspunkt oplagt forkert, men det var i den konkrete sag ikke helt uden merit. Den sagsværdi, byretten havde taget udgangspunkt i, var værdien af de af advokatens dispositioner, der efter sagsøgerens opfattelse var foretaget i strid med god advokatskik. Sagen var imidlertid *ikke* en erstatningssag vedrørende dispositionerne, og man kan derfor godt forstå indsigelsen om sagens genstand.

Af de summariske oplysninger i den trykte afgørelse fremgår, at det under sagen var fremført, at advokatens handlinger havde påført selskabet et tab (og sagen syntes således at være anlagt som en forløber til en erstatningssag - og i hvert fald i det lys er det nærliggende at holde fast i hovedreglen).

U 2022.xxxx V - Vestre Landsrets kendelse af 25. marts 2022 - sagsomkostninger til mandatar

Sag BS-8327/2022 - den optagne kendelse indeholder aktuelt kun domshoved

Afgørelsen bekræfter, hvad man også i øvrigt kunne forvente: når retssagen føres af en mandatar, er det mandatarens momsstatus, der afgør, om sagsomkostningerne skal tillægges moms.

Kendelsen flugter med praksis, som direkte citeret i landsrettens præmisser.

Andre spørgsmål

U 2022.xxxx H - Højesterets kendelse af 13. april 2022 - opsættende virkning

Sag BS-1108/2022

Vi fik den 13. april to afgørelser fra Højesteret om et spørgsmål, som de sidste år ikke har været helt sjældent i trykt praksis: opsættende virkning (U 2020.1749 V, U 2020.2331 Ø, Vestre Landsrets kendelse af 9. oktober 2020).

Årets afgørelser fra Højesteret knytter sig begge tematisk til sidstnævnte afgørelse, idet begge vedrører opsættende virkning i udlændingesager (se herom også U 2018.790 H og U 2016.1098 H).

Som bekendt er udgangspunktet, at søgsmål *ikke* har opsættende virkning, og undtagelse kræver, at de i U 1994.823 H - jf. Factortame I (C-213/89) - beskrevne særlige omstændigheder taler herfor (den centrale dom fra Højesteret er analyseret i U 1995 B s. 128 ff.).

I landsrettens afgørelse fra forrige år fraveg man ikke udgangspunktet, men det har Højesteret gjort i månedens første kendelse, der først og fremmest springer i øjnene på grund af den del af præmisserne, hvor Højesteret fremhæver byrettens dom om at anerkende opholdstilladelse (borgeren var i Udlændingenævnet nægtet opholdstilladelse men havde i byretten fået medhold. Spørgsmålet om opsættende virkning opstod under den af Udlændingenævnet iværksatte ankesag, hvor landsretten i første omgang afslog anmodningen).

Når denne del af forløbet særskilt fremhæves, er det nok udtryk for, at der ved vurderingen af, om der foreligger »særlige omstændigheder« også skal skeles til sandsynligheden for, at borgeren får medhold (der jo samtidig udtrykker sandsynligheden for, at borgeren ved at efterleve afgørelsen vil lide retstab). Om der ligefrem kan opstilles en formodning for, at en sejr i byretten giver opsættende virkning i landsretten, er nok trods alt tvivlsomt, men det ligger med månedens

kendelse klart, at der er tale om et meget vægtigt moment.

U 2022.xxxx H - Højesterets kendelse af 13. april 2022 - opsættende virkning

Sag BS-49769/2021

Også den anden kendelse fra Højesteret vedrører opsættende virkning i sager om opholdstilladelse - men med omvendt fortegn, idet borgeren i denne sag havde fået medhold i sin anmodning i landsretten om opsættende virkning.

Det er i den sammenhæng interessant i første omgang at notere sig, at Højesteret direkte forholder sig til Udlændingenævnets retlige interesse i afgørelsen om opsættende virkning (en sådan interesse har nævnet).

Dernæst er det interessant, at Højesteret igen fremhæver byrettens afgørelse - der imidlertid her gik borgeren imod - og med henvisning hertil, og da der ikke gør sig andre ganske særlige forhold gældende, fastslår, at sagen ikke burde være tillagt opsættende virkning.

Altså et begrundelsesmønster, der 1:1 flugter med den samtidige afgørelse og illustrerer, at byrettens afgørelse kan tillægges betydning »i begge retninger«.

TFA 2022.159 V - Hjemvisning af afgørelse fra familieretten

En familieretlig dom, der illustreret et civilprocesretligt tema.

Da familieretten havde glemt at tage stilling til en hovedspørgsmål i sagen, blev ankesagen *hjemvist* til fornyet behandling ved familieretten.

Afgørelsen er illustrativ for et hovedområde for hjemvisning (sager, hvor underinstansen har begået formelle fejl, som har påvirket selve prøvelsens ramme eller genstand), og er samtidig et godt eksempel på inddragelse af hensynet til to-instansprincippet i retsafgørelser: kun ved at hjemvise sagen, ville spørgsmålet om forældremyndighed blive behandlet i to instanser (havde det derimod været parterne, der havde glemt et tema i underinstansen, ville hensynet til to-instansprincippet meget vel kunne have ført til, at dette tema måtte afskæres, jf. retsplejelovens §§ 380-383). (Se i øvrigt om den skønsmæssige ramme for appelrettens vurdering af hjemvisningsspørgsmålet betænkning 1973/698 s. 166 ff.).

Spørgsmålet havde været udskilt til særskilt behandling og afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, og afgørelsen er således også et fint eksempel på, at netop formelle spørgsmål, som kan afslutte sagen, er egnede til udskillelse (der er her ikke væsensforskel på en hjemvisningspåstand og f.eks. en afvisningspåstand).

Publicerede afgørelser

Alle de store tidsskrifter udkom i 2022, men kun i begrænset omfang med procesretligt omtaleværdige afgørelser. Enkelte afgørelser er trykt ovenfor, mens andre er omtalt tidligere enten ved afsigelsen eller publicering i Ugeskriftet for Retsvæsen. I den forgangne måned har Ugeskriftet og de øvrige tidsskrifter trykt følgende, der er omtalt i nyhedsbrevet for marts samt tidligere nyhedsbreve som angivet:

- T:BB 2022.247 (U 2022.1187 H) - boligorganisation rette sagsøgte (januar)
- FM 2022.10 (U 2022.1914 Ø) - sagsomkostninger i forbuds- og påbudssag om store værdier
- FM 2022.13 (U 2022.1998 Ø) - om retsplejelovens § 389 a (afgørelse om retsafgift efter forlig)
- FM 2022.15 (U 2022.1654 V) - ikke omkostningsgodtgørelse ved aflysning (februar)
- U 2022.1951 H - United Video (retshåndhævelsesdirektivet) i Højesteret
- U 2022.1957 H - retskraft i O.W. Bunker-sagskomplekset (litispendens)
- U 2022.1977 Ø - ændring af vederlag til skønsmand
- U 2022.1998 Ø (FM 2022.13) - om retsplejelovens § 389 a (afgørelse om retsafgift efter forlig)

Herudover kan det - med henvisning til O.W. Bunker-sagen (Højesterets dom af 22. marts 2022) nævnes, at det af medie-omtale af sagen fremgår, at det krav, konkursboerne havde forsøgt at indtale under en ny, særskilt, sag, tilsyneladende er tilladt medtaget i den første anlagte sag som en påstandsforøgelse. Uden overhovedet at kende den nærmere baggrund herfor kan jeg blot stilfærdigt konstatere, at det allerede ved tvistens begyndelse for nu snart to år siden fremstod som den oplagte løsning på problemet med litispendens. Vi må vente og se, om spørgsmålet om påstandsforhøjelse også når Højesteret).

Kristian Torp
E, kto@holst-law.com
T, +45 8934 1162
M, +45 3010 2223